

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 33

Den 17 Aug.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: Signe och A. Walder.

41 årg.

1924

David och Jonatan.

I Sam. 20: 27—42.

David fick en god vän i Sauls son Jonatan. Och denne var alldeles förtjust i sin präktige vän David. Du vet ju så väl, vad det är att ha en riktig god vän. Honom kan man tala i förtrolighet med. I barndomen har man mest sina vänner bland lekkamraterna. I ungdomen gör man långa vandringar med sina vänner och upplever mycket trevligt. Man njuter mera av det vackra och roliga, när man har sin vän med sig. Bland de vackraste vänskapsband som finnas beskrivna, är det mellan David och Jonatan. Låt oss nu se, vad de ha att lära oss som vänner.

Jonatan blev riktigt glad över Davids framgång, när han i ärlig strid övervann Goljat. Ja, man kan säga, att Jonatan från den dagen riktigt kände sig dragen till den enkle, tappre ynglingen, som tycktes vara fri från all äregirighet. Han beundrade hans kraft och hans ungdomliga mod. Om Jonatan varit en simpel natur, hade han blivit avundsjuk på David. Men i stället var han så glad och tacksam, att han skänkte honom allt vad han för tillfället bar på sig. Så ingingo de ett fostbrödralag likt en del av forntidens ynglingar.

Så är det alltid. Har man äkta vänskap för någon, så missunnar man honom ej hans lycka eller framgång. Man kivas ej då om de bästa platserna. Nej, man hjälper sin vän, allt vad man kan. När David kom till hovet, blev Jonatan till mycken hjälp för David. Denne fick snart erfara att man missunnade honom hans framgång. Inte var han heller van vid hovets seder och bruk. Den farligaste fienden för David var nog Saul. Denne var dyster och misstänksam och trodde, att David bar på planerna att bli kung. Men Jonatan visste, att David ej hade några sådana tankar och han varnade honom. Flera gånger räddade han på olika sätt David från en säker död.

Vi bruka säga, att det är i nöden, som vänskapen prövas. Den förlorade sonen hade många vänner, så länge hans pengar räckte, men sedan voro de borta. Hurudana vänner äro vi? Vilja vi likna Jonatan i osjälviskhet och kärlek?

Han blev också i tillfälle att försvara sin vän. Hans fader kom med fula beskyllningar men Jonatan försvarade honom riktigt bra. "Du ser ju", sade han, "att han gjort så mycket, som varit till gagn för dig. Han vågade ju sitt eget liv, när han gick mot Goljat. Minns du ej, hur glad du blev då?" Han lyckades verkligen med sådana ord få Saul vänligare stämd mot David. Men snart var

Saul full av hat mot den unge hjälten igen. Han drog sig ej för att offentligen inför hela hovet skymfa Jonatan för hans vänskap mot David. Ja, så förbitterad var han, att han svängde sitt spjut mot sin egen son.

Så mycket vågade Jonatan för sin vän. Det var alltså mycket svåra prov han utsattes för. Naturligtvis skola även vi försvara våra vänner. När någon förtalar dem, må vi försvara dem, om de nämligen äro värda att försvaras. I stridens vimmel böra vi troget stå vid vännens sida.

Man lider också med sin vän. Det blev ju så för David och Jonatan, att de måste skiljas. David var ingen stund säker för sitt liv där vid hovet. Han måste fly. Vid avskedet gräto de bägge unge männen. När hjärtana talar, må gärna smärtan synas. Det blev ett kort avsked, ty faran var överhängande. Jonatan påminde om den stund, då de blevo vänner. Och han var glad åt det band, som förenade dem. Hur det än skulle bli, skulle de förbliva vänner.

Blott en gång träffades de härefter i livet. Och när David fick höra om Jonatans död, grät och klagade han över sin stora förlust. Ja, vänskap är en av Guds stora gåvor.

V. Wikholm.

Forts. fr. n:r 32).

Verkligt hjältemod.

Nu fick hon se att brasan slocknat, och hon hade ingenting att tända med.

— Bertie, ropade hon, hur skola vi få eld i kakelugnen?

— Jag skall springa ned och säga till Hanna, svarade han, som tyckte om att få springa ned för trappan.

— Jag följer också med, så springa vi i kapp, ropade Leonard.

De två pojkarna ilade ned och lämnade Dora och lille Edvard ensamma.

— Jag önskar att jag vore så stor som

Bertie, sade Edvard. Samma tanke rörde sig i Doras hjärta. Bertie var så duktig och förståndig han skulle nog bli en hjälte.

När gossarna kommo in i köket voro ingen av jungfrurna inne, men Leonards skarpa öga upptäckte genast Boms bössa, som stod bakom dörren.

— En bössa, en bössa! ropade han. Nu ska vi bli riktiga soldater.

— Låt mig få den, bad Albert.

— Nej, halt! Sedan gjorde Leonard

något mycket dåraktigt. Han tog bössan och siktade på Albert.

— Jag skall skjuta dig! ropade han, och utan att tänka sig för fingrade han på trycket.

Ett högt rop — ett moln av rök — och stackars Albert låg medvetlös utsträckt på golvet.

III.

Krympling för livet.

— Bertie får komma ned i vardagsrummet i dag, jublade barnen.

— Vi ska kläda rummet och göra det fint till dess, föreslog Dora. Jag har plockat blommor, som vi skola sätta i vaserna och sätta dem på bordet framför soffan. Mamma sade, att han ska ligga på den.

— Så vackra blommor, sade Leonard. Vad skall jag roa honom med då?

— Jag tror, att mamma för en gångs skull skall tillåta dig att bära in din kanin och visa honom, sade Dora litet tveksamt.

— Ja, det tror jag bestämt att jag får. Hon sade, att vi skulle söka roa honom så att han ej så mycket tänker på det som skett. Jag kan bära in kaninen i en korg.

— Vad skall jag göra då? undrade lille Edvard. Skall jag gå och taga ned fågelboet med små ungarna i som vi tittade på i går?

— Nej, för all del Edvard, det skulle vara grymt. Det skulle inte Bertie tycka om.

Den lille gossen såg nedslagen ut.

— Men jag tror bestämt att han skulle tycka om att få se dem.

— Du kan beskriva lika bra för honom hur ungarna se ut, rådde systemen.

— Dora, sade han då, jag har tio öre, får jag gå och köpa karameller åt honom för dem?

— Det tror jag inte Hanna tillåter.

— Då ska jag fråga mamma för hon vill att vi ska roa Bertie.

— Nej, du får inte störa mamma, ty

hon är uppe och kläder på Bertie nu. Men du kan springa ut i trädgården och plocka litet mera reseda och vackra blad så att vi få riktigt fint här.

Edvard skyndade glatt mot dörren. Då kom han plötsligt ihåg något, han stannade och vände sig om.

— Skall Bertie aldrig mer kunna springa, som han förr gjorde? frågade han.

Dora skakade sorgset på huvudet. När hennes bror gått ut böjde hon ned huvudet över blommorna, som hon höll på att ordna, för att dölja tårarna, som hon ej kunde hålla tillbaka. O, att hennes käre bror nu var en krympling för livet!

Efter den förskräckliga dagen, när Leonard siktade på honom utan att ana att bössan var laddad, hade han i flera veckor svävat mellan liv och död. Läkaren hade amputerat hans vänstra ben, som blivit förfärligt stympat. Sedan följde ett långsamt tillfrisknande, under tiden hade barnen sällan fått se honom. Nu skulle han för första gången bäras ned i vardagsrummet. Dora glädde sig mycket däröver, men hon fruktade, att ej kunna bevара sitt lugn, när hon såg sin förr så snabbfotade broder som en stackars krympling.

— Dora, du gråter, sade Leonard förebrående ehuru hans egen röst var långt ifrån säker. Moster har ju sagt, att vi alla måste vara mycket glada och vänliga när Albert kommer ner, så att vi hålla hans mod uppe och hjälper honom att med tålmod bära sin olycka. Vi måste vara tappra nu, Dora.

Dora såg förvånad på kusinen. Huru förändrad han blivit!

En ovanlig mildhet och stor tjänstvillighet hade fått insteg hos den förut så själviske och bortklemade gossen. Han, som förut bara tänkt på sig själv, ville nu gärna glädja andra. Dora förstod ej, vilken hård skola den stackars gossen genomgått för att bliva så förändrad.

(Forts.)

Lotsen.

*En snöstorm viner kring land och vatten,
ett nödkott dånar igenom natten.
I köld och mörker skall lotsen ut,
fast stormen växer med var minut.*

*Bland skär och klippor han känner leden
så väl, som lantmannen känner heden;
mot målet styr han med säker hand,
fast båten prässas för hårt ibland.*

*I tid han kommer, går fram till ratten,
styr in bland skären i mörka natten
emellan holmar, igenom sund
och kastar ankar på säker grund.*

*Så kämpar lotsen sin strid mot döden
och bringar seglaren hjälp i nöden.
Han räddar skeppet från undergång,
Då stormen sjunger sin hemska sång.*

Nattens fasor.

Centralafrikas skog är mycket olik våra svenska skogar, därför att dess vegetation är så rik, att den gör skogen ogenomtränglig för människan. En mångfald olika trädslag trängas om utrymmet. Många av dem nå vid jämförelse med

kretsgång, tills den når toppen. Där sträcker den sig högt över trädets krona uppåt i solen. Men då, storm och tornados brottas med skogen förlorar denna långa trevare sitt fäste bland trädkronornas grenar och glider mellan dessa ned mot marken. Där böjer den sig och

NATTENS FASOR.

våra nordiska träd oanade mått. Valnöt-, sykomor- och mahognyjättar, palmer, nkuka-, pinsafi-, parasoll-, bomullsträd och olika arter av akasia, alla sträcka de sina kronor mot solen. Emellan jättarna växer underskogen. Ur den gå lianer och rotanger mot höjden. Dessa senare nå ibland hundratals meter i längd och springa då omkring i trädkronorna förvandlande dem till ett förtjusande tak, som fångar allt solskenet, så att underskogen med allt, vad som finns i den, får nöja sig med halvdager.

Även lianerna söka sig upp till solskenet. Ibland klättrar en lian runt omkring en trädstam i korkskruvsformad

strävar åter uppåt i kamp för ljus och frihet, tills den återigen tvingas ned. Då dess sega, hårda stam småningom vuxit sig grövre kanske än en mansarm, utgör dess vindlingar mellan trädstammarna stommen i underskogens sammanvävda, växande mur. Denna är full av snaror, tornar och taggar och ogenomtränglig för jägaren. Endast fot för fot kan människan hugga sig igenom. Och har hon tillkämpat sig stig, så står skogen vakt å båda sidor av den och ger ej godvilligt åt henne mer än den smala remsa, hon huggit och trampat upp.

Det oaktat finnes röjningar här och där i skogsregionerna. Där växer ma-

niok, pisang, bönor, jordnötter m. m. matnyttigt. Invånarna i någon skogsby ha enats att med huggverktyg och eld åt sig erövra ett stycke mark från skogen. Och på denna röjning ha de sedan berett fält och planterat, vad de behöva till föda.

Djupt inne i skogen bo vildsvinen. De äro vederstyggliga att skåda och farliga att möta, där de komma i hela hjordar. Och på en enda natt kunna de ödelägga en stor, dyrbar plantering. Elefanter, bufflar, antiloper, apor med flera av skogens invånare leta sig ock gärna till planteringen. De som äga den, måste därför turas vid att vakta både natt och dag. Detta är ett farofyllt, prövande uppdrag.

Förutom de växtätande djuren ha även rovdjuren sitt hemvist i skogen. Konung bland dem är leoparden där lejon ej finnes. Han dåsar fram sin dag i den djupa skuggan bland snåren. Han fruktar ingen. Är han mätt sover han tills han är utvilad. Då reser han på sig för att under känslan av välbehag sträcka sig först på frambenen och därefter på bakbenen och med sina utspända väldiga klor klösa barken i någon trädstam. Så sjunker han åter ned i dåsig lättja och ägnar sig åt toalettbestyr. Men då skymningen fördjupas i skogen, blir han livligare. Och när natten sänker sig däröver, då är all dåsigheit borta. Då kommer rovdjuret i honom till sin fulla rätt.

Han är stark och vig och mycket väl beväpnad. En fullvuxen leopard mäter en och en halv meter i längd från nosens spets till svansroten och med svansens längd, åttiosex centimeter lagd därtill, blir hela längden två meter och trettiosex centimeter. Och törhända det uppmätta exemplaret var ej bland de allra största. Leoparden är ett mycket vackert djur. Pälsen är korthårig, gulvit eller ock nästan vit, tätt översållad med grupper av svarta något oregelbundna fläckar, vanligen fyra i varje grupp. Kroppens form och smidighet vi-

sar, hur nära besläktad leoparden är med vår huskatt. Men då den senare nöjer sig med en hare eller vildkanin som största jaktbyte, så tar den förre en stor antilop, ett svin eller — en människa. Om platsen, där han dödat sitt byte, ej passar för att uppåta detsamma så kastar leoparden upp det över ryggen och bär det med sig.

Långt in i skogsregionerna i franska Kongo vid Louessefloden, som är en biflod till Kwilufloeden, arbetar en svart missionär, en av Svenska Missionsförbundets infödda evangelister. Ej långt från hans gräshyddor var för tre år tillbaka en stor skogsröjning, vars gröda noga vaktades. En provisorisk hydda var uppsatt åt vakten. Om natten underhölls kraftig eld på marken i den till skydd mot rovdjuren. Och då vakten titt och tätt gick ut för att speja och lyssna, om där var någon flock av vildsvin eller andra djur i planteringen, svängde han alltid en stor sprakande och glödande eldbrand omkring sig. Men en natt hade han försummat elden och då kom olyckan. En leopard, eller kanske voro de två, kom för att söka byte. Han upptäckte människor i hyddan, bröt sig igenom väggen och dödade vakten. Det var man och hustru, som vaktade den natten. Och då andra kommo för att avlösa dem, funno de endast resterna efter leopardens måltid.

II.

”Herre! du är min tillflykt”.

Då europeerna började tränga in från västkusten i Centralafrika för att nå det inre av landet, gingo de uppför Kongo-floden till Vivi eller Kasifallen. Längre kunde de ej komma i floden, ty den klämmes där ihop i ett trångt bergpass och dess oerhörda vattenmassa pressar sig fram i en mäktig, välvande vattenmur, som ingen båt någonsin skall kunna gå uppför. Från Vivi färdades man till fots på norra sidan av floden, tills man nådde förbi de vilda fallen vid Isangila. Vägen från Vivi till Isangila gick

närmast Isangila flera mil genom öde mark, de stora bördiga Ngulu- och Bundidalarna. Där betade hjordar av elefanter, bufflar och flera arter antiloper. Pythonormar och leoparder hade ock sitt hemvist där.

De första missionärerna, som trängde in i Kongo, måste uppehålla sig i dessa områden månad efter månad för att transportera allt sitt gods därigenom. En av missionärerna gick i förväg från läger till läger och byggde av gräs och stolvirke upp stora provisoriska baracker till skydd för gods och bärare emot regnstormarna, som ofta rasade över landet. Den andre missionären med tillhjälp av en tjänare, ombesörjde under tiden transporten mellan de två föregående lägren. Missionären stannade, där godset var samlat, och avsände dagligen så många bördor, han lyckades få bärare till. Och tjänaren mottog dem i nästa läger och vaktade dem där, tills hans herre kom efter dit. Så fortsattes undan för undan.

Den byggande missionären och två

gossar kommo en kväll ensamma till platsen för sista lägret nedanför Isangila. Den valdes på ett sandigt område vid flodstranden. Där hjälptes de åt att slå upp tältet, att samla torra kvistar till eld och att anrätta den enkla aftonmåltiden. Sedan de ätit, anbefalldes de sig i Guds beskydd och gingo till vila i tältet. Gossarna lågo på marken därinne. Det var under den heta, regniga årstiden, och trötta, som de voro, uraktlätto de att hålla eld utanför tältet. De sovo gott alla tre utan att störas på något sätt under natten och stego upp, då morgon grydde, vederkvickta och tacksamma för en ny dag. Men då de gingo ut ur tältet, blevo de varse, att de haft mindre än ett steg emellan sig och döden, medan de sov.

Omkring tältet sågo de spår i sanden efter en stor leopard. Och femtio meter därifrån sågo de märken såsom, om en tung säck släpats över marken. Vid fortsatt undersökning sågo de även bloddroppar och hår. En antilop hade fått giva sitt liv i deras ställe.

"Dig skall det icke dräbba". Ps. 91.

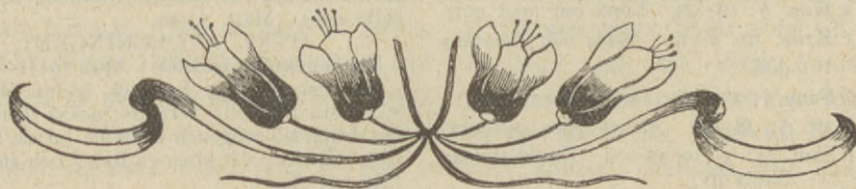
Ett Minne.

*En liten sommarstråle
jag har på ängen sett,
ett litet barnansikte,
som mot mitt eget lett.*

*Två blåa barnaögon
med ljuvlig solskensglans,
en liten mun, som myste
mot blomman, som där fanns.*

*Du lilla barnahjärta,
bevara Gud din stig;
i alla dina dagar
hans kärlek skydde dig!*

G. W.

Kävlinge söndagsskola.

Kävlinge municipalsamhälle är beläget i Skåne vid västkustbanan, 25 km. från Malmö. Vi ha även här förmånen att få samlas till söndagsskola och få tala om Jesus, den store barnvännen, och få fröjdas över vad vi äga i honom. Vår söndagsskola räknar omkring 50 barn med 5 lärare. Genom kollektmedel underhåller söndagsskolan en flicka vid Kinkenge missionsstation i Kongo. Då vi ofta i tid-

ningen "Barnvännen" fått mottaga hälsningar från andra söndagsskolor, vilja även vi genom vår kära tidning sända en varm hälsning till våra söndagsskolkamrater i Sveriges land. Samtidigt sända vi också en bild av skolan.

Må vi göra vad vi kunna, både små och stora, att ännu många få höra om Jesus och lära att känna honom.

J. Andersson.

Bibelläsning

för veckan 18—24 aug. enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

18 M. 1 Sam. 23: 20—28. Saul söker fånga David.

19 T. 1 Sam. 26: 1—25. David skonar åter Saul.

20 O. 2 Kon. 6: 12—23. Löna ont med gott.

21 T. 1 Krön. 10: 1—14. Sauls och Jonatans död.

22 F. 2 Sam. 1: 17—27. Davids sorg.

23 L. Matt. 5: 38—48. Älsken edra ovänner.

24 S. 1 Sam. 24: 3—10, 17—23. David skonar Sauls liv.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 24 aug.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Elia under torketiden. 1 Kon. 17: 2—16.

Minnesvers: Då gick han bort och gjorde såsom Herren hade befallt. 1 Kon. 17: 5 a.

MELLANAVDELNINGEN:

David skonar Sauls liv. 1 Sam. 24: 3—10, 17—23.

Minnesvers: Men jag säger eder: Älsken edra ovänner, och bedjen för dem, som förfölja eder. Matt. 5: 44.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Kornelius omvändelse. Apg. 10: 1—8.

Minnesvers: Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en hjord och en herde. Joh. 10: 16.